

Devatenáctá kapitola

Jeras svému slovu dostál. Nechal nás mluvit, dokud jsme mu všechno nevypověděli. Celou dobu z nás nespouštěl oči a jenom poslouchal.

Promluvil, až když jsme skončili.

„Chápu, co se mi snažíte říct. A věřím vám. Taký jsem občas cítil známky chvění, ale myslel jsem si, že je to bouřka. Navíc mám rovněž kresby, které poukazují na budoucí události. Jsem si jistý, že předpovědi mé ženy jsou správné. Nikdy se nemýlila.“

„Ale?“ Aaron cítil, že k nějakému „ale“ nejspíš dojdeme.

Rozpřáhl ruce, jako by chtěl obejmout celý dům i horu, všechno kolem. „Ale tady žádný obr není,“ dokončil.

„Musí tu být,“ trvala jsem na svém. „Sám jste říkal, že vaše žena měla ve svých předpovědích vždycky pravdu. Viděli jsme ty obrázky. Potřebujeme obra.“

„Poslouchejte mě,“ zvýšil hlas. „Tady. Žádný. Obr. Není.“

Má pravdu. Musíme vzít v úvahu fakta.

„No a co teď?“ nevěděl Aaron a v hlase mu zazněla úzkost. „Co budeme dělat? Fortuna se zmýlila!“

Stařec vrtěl hlavou. „To nechápu,“ mumlal si spíš pro sebe. „Nikdy se přece nespletla! Nemohla...“

„Podívejte,“ přerušila jsem jejich přemítání. „Na tom, jestli se někdy spletla nebo ne, teď v podstatě nezáleží. Ať už je na vině, co chce, *tohle* prostě nepředpověděla správně. Musíme proto na obra zapomenout. Obr neexistuje! Nemůžeme tu sedět a rozebírat, co a proč je na rytinách špatně. Teď záleží jen na tom, že se blíží zemětřesení. Potřebujeme nové řešení.“

Oba na mě hleděli s naprosto stejným výrazem. Kdybych zrovna nebyla plná děsu a úzkosti, řekla bych jim, jak jsou si podobní. Jak dojemné je vidět Aarona vedle někoho, kdo připomíná jeho otce. Jenomže nebyl čas, abychom se s něčím takovým zdržovali. A tak jsem místo toho udělala to, co vždycky, když nastane krize a já potřebuju vymyslet, jak z ní ven.

Vstala jsem a začala přecházet po místnosti. Pořád sem a tam. Krok, dva, levá, pravá, na co přijde moje hlava?

No tak, musí existovat nějaké řešení! Prostě musí!

Přestala jsem rázovat, sedla si na zem a natáčela si pramínek vlasů na prst. Další věc, která mi pomáhá přemýšlet.

A vtom jsem to uviděla!

Obrovský pařez uprostřed místnosti, který sloužil jako stůl. Na něm spousta věcí všeho druhu. Mě ale nezajímalo, co je na stole. Všimla jsem si obrázku, vyrytého přímo do pařezu. Dole, skoro u země.

Naklonila jsem se k němu blíž, abych ho pořádně viděla. „Co je tohle?“ zeptala jsem se.

Stařík vstal, pomalu narovnával nohy a přitom si je třel. Přibelhal se ke mně. Aaron taky přiskočil. „Co myslíš?“ nechápal.

Ukázala jsem na obrázek. „Tady,“ řekla jsem.

Stařec se na něj shora zahleděl. „Já nic nevidím,“ omlouval se. „Už je to dávno, kdy jsem se mohl ohnout takhle dolů a byl potom schopen se narovnat. Můžeš mi popsat, co na něm je?“

Aaron si sedl ke mně na zem. „Em, to je...“

„Já vím.“

Zvedla jsem oči a popsala, co máme před očima. „Je to mořská panna. Plave v moři, vedle ní delfín. A před ní...“

„Před ní co?“ zeptal se stařec netrpělivě.

„Před ní je Neptun.“

„Takže Neptun je součástí prorocství!“ vydechl Aaron.

Přitom mi něco docvaklo. Odpověď na tu jedinou zbývající otázku, o níž mi říkala Ella. Nedokázali na ni odpovědět. Proč vodopád neslábne a voda v něm běsní pořád stejně.

Je začarovaný.

Součást kletby.

Neptun! A tady je zobrazený s mořskou pannou.

„Našla jsi odpověď!“ vykřikl Aaron. „A dalo ti ji prorocství. Emily, musíš za Neptunem!“

Doslova nadsakoval vzrušením. A bylo to skoro nakažlivé. Ale byl tu jeden malý zádrhel.

Mýlil se.

„Podívej se na to znova, Aarone. Víc zblízka!“

Sklonil se, aby měl obrázek přímo před očima. „Na co se mám dívat?“

„Na mořskou pannu. Má větší oči. Delší vlasy než já. A vidíš ten rybí ocas? Já mám jiný. Asi víš, co to znamená, že jo?“ podívala jsem se na něj.

„No... myslím, že jo.“

„Co to znamená?“ ozvalo se nad námi. „O co jde?“ ptal se stařec. Vstala jsem a pohlédla mu do očí. „Znamená to, že to nejsem já, kdo musí najít Neptuna,“ vysvětlovala jsem. „Ale moje nejlepší kamarádka Shona. Jenže je tu problém. Tak hrozně jsme se pohádaly, že udělat něco, o co ji požádám já, naprosto jistě nebude chtít.“

„Jinými slovy jsme tam, kde jsme byli,“ dodal Aaron. „Přichází zemětřesení, a my s tím nemůžeme nic dělat.“

Stařec nám gestem pokynul, ať si jdeme sednout zpátky na balvany. „Teď mě poslouchejte,“ přikázal pevným hlasem, ve kterém bylo mnohem víc síly než předtím. „Nesmíš všechno nechat být! Nejlepší kamarádku, vaši misi, ani tisíce lidí, jejichž životy na vás závisí.“ Ukázal na mě kostnatým prstem. „Emily, vrať se ke své kamarádce a udělej všechno pro to, abys váš vztah napravila. Rozumíš?“

Přikývla jsem.

„Proč jste se pohádaly?“ zeptal se.

Smutně jsem pokrčila rameny. „Zklamala jsem ji. Dala jsem jí sliby, které jsem porušila. Už mi nedokáže věřit. A těžko můžeme být nejlepšími kamarádkami, když chybí důvěra.“

Vzdychl. „Jestli tohle někdo dobře zná, jsem to já, Emily. Tak poslouchej. Povím ti, co jsem se díky svým chybám naučil. Ty pak můžeš něco udělat s tím, co jsi pokazila, dřív než bude pozdě.“

„Tak fajn,“ souhlasila jsem. „To zní dobře.“

„Nedovol, aby to tak zůstalo. Nenech vaše přátelství zahynout. Ta hádka nesmí váš vztah zničit. Neber to, co ti řekla ze vzteku, jako konečné slovo. Jestli ti na Shoně záleží...“

„Záleží!“ Musela jsem mu skočit do řeči. Měla jsem co dělat, abych se nerozbrečela. „Moc mi na ní záleží.“

„Tak si vezmi k srdci moje poučení. Neztrácej čas vysvětlováním, proč jsi něco musela.“

Přesně to jsem udělala. Jak to může vědět?

„Jsem starý a moudrý,“ odpověděl na moji nevyslo-

venou otázku, jako by ji slyšel. „Nech kamarádku, ať má pravdu. Netrvej na tom, že tě má pochopit. Kamarádství je důležitější než tohle. Ty se snaž *chápat ji*. Rozumíš?“

„Já...“ byla jsem si celkem jistá, že vím, jak to myslí. Nemám už dál Shoně vysvětlovat, *proč* jsem to všechno udělala. Teď si mám hlavně uvědomit, jak to vidí ona. Ublížila jsem jí... a musím to odčinit. Na ničem jiném nezáleží, tohle je hlavní.

Když jsem se mu dívala do očí, měla jsem pocit, že se dotýkám jeho srdce. A zdálo se mi, že pod mou ochranou může překlenout propast, která ho dělí od ostatních. „Ano, rozumím,“ řekla jsem mu.

Dali jsme se rychle do práce. Staříčků Jeras se štrachal po domě, mluvil přitom sám k sobě, pak si natáhl boty a kabát.

„Já jsem hotový, můžeme vyrazit,“ oznámil nám.

„Jdete taky?“ překvapeně jsem se zeptala.

„Jdu s vámi,“ potvrdil.

„Ale ten tunel...“

„Dojdu, kam až budu moci. Známe nejkratší cestu dolů.“

A tak jsme vyrazili společně. Stařík vepředu a my dva za ním po cestě, kterou bychom sami rozhodně nenášli. Vedla po pěšinách, ukrytých mezi skalami, podél říček, které stékaly po úbočí hory.

Obcházelí jsme skupinu stromů a já se dívala pod nohy, abych nezakopla, když se to stalo.

Jeras šel kus přede mnou, Aaron těsně za mnou. „Emily!“ vykřikl najednou, popadl mě v pase a vši silou táhl co nejbliž k sobě. Oba jsme upadli na záda, já se mu nemotorně svalila na nohy.

„Co děláš...“ začala jsem, ale nedokončila. Nebylo třeba.

Mlčky jsem zírala na obrovský balvan, který se zřítil z čela útesu a dopadl na pěšinu přesně v místě, kde bych byla, kdyby mě Aaron nestrhl zpátky, a valil se teď dál do údolí.

Stařec se otočil za zvukem. „Jste v pořádku?“ křikl.

„Jsme v pohodě,“ odpověděla jsem. Postavila jsem se a oprášila si nohy. „Díky,“ podívala jsem se na Aarona, ale ještě jsem se z toho úplně nevzpamatovala. „Zřejmě jsi mi právě zachránil život.“

Ukázal k čelu útesu. „Koukni se, jsou tam další!“

Skála popraskala a rozdrobila se. Sesuv podloží s sebou strhával kameny.

„Zůstaňte na chvíli, kde jste,“ zavolal na nás Jeras.

Přitiskli jsme se ke svahu a čekali, až to přestane.

Když nastal klid, rozhlédla jsem se po zemi kolem. Všude plno suti a kamení. Přede mnou zůstal ležet jeden větší kámen. Když už jsem zvedla nohu, že půjdu dál, všimla jsem si, že na něm něco je. Vypadalo to jako kresba.

Zvedla jsem ho a přitiskla si ruku na pus.

„Aarone? Podívej!“

Stoupl si vedle mě a já podržela kámen před sebou tak, abychom na něj viděli oba.

„Páni, přesně takhle to popisovala!“ vydechl.

Jeras se vrátil, aby zjistil, jestli jsme v pořádku. „Co to máte?“ zeptal se. „To jste našli?“

„Jeden z výjevů prorocství,“ odpověděla jsem. „Ten kámen mi spadl k nohám.“

Přimhouřenýma očima zkoumal obrázek. „A co tam je?“

Výjev zobrazoval mořskou pannu, jak plave s rukou nataženou před sebe. V kuželu světla jí do dlaně padaly dva kameny.

„To je Shona,“ připomněla jsem mu. „A tohle už se stalo.“ Nahmatala jsem v kapse svůj oblázek přátelství, vytáhla ho a zvedla k nim. „Je to jeden z těch na obrázku. A dovedl nás k vám,“ tvrdila jsem.

Zprudka vydechl, až mu to zapískalo mezi zuby. „Musíme si pospíšet! K takovým sesuvům dochází opravdu zřídka. To je zlé. Pojdte za mnou. A co nejrychleji můžete!“

Poslechli jsme ho, vydali se po pěšině a snažili se rychle hledat, kam šlápnout.

Když jsme naposledy zahrnuli za roh, stařec se zastavil a vzhlédl k obloze. „Vidíte to?“ Ukázal někam nad hlavu. Uprostřed dne nebe úplně potmělo.

„Co to znamená?“ zeptal se Aaron.

„Něco se děje. Mění se obloha, vzduch... Poslouchejte.“

Napnuli jsme uši.

„Já nic neslyším,“ řekla jsem po chvíli.

„No právě!“ přitakal. „Kam se poděli ptáci? Kde jsou rodiče, co krmí mláďata? Mouchy a ostatní hmyz?“

Proč se nás na to ptá? On tady přece žije! Měl by to vědět líp než my.

„Měli by tady být! Pokřikovat na sebe ve větvích stromů,“ tvrdil.

Ticho působilo strašidelně. „A kde teda jsou?“ netušila jsem.

Potrásl hlavou.

„Už to začalo, že?“ hádal Aaron. „Sesuv půdy, nikde ani živáčka... Někam zalézají, schovávají se, dělají to tak, že ano?“ překotně ze sebe sypal pronikavě zvýšeným hlasem. „Četl jsem o tom. Zvířata vždycky vědí dřív než lidi, že přichází nějaká katastrofa.“

„Je to tak,“ souhlasil Jeras. „Ve všem máš pravdu! Nesmíme ztrácet čas!“

Hleděla jsem na ně a nedostávalo se mi slov. Připadalo mi, jako by mi žaludek spadl do údolí společně s valíci mi se kameny.

Stařec nás popoháněl: „Je třeba přidat do kroku. Musíte se vrátit dřív, než nastanou větší sesuvy. Zemětřesení předchází přípravná fáze. Přicházejí první otřesy. Silné, ale krátké. Jen na jednotlivých ohraničených místech. Ale budou čím dál silnější a delší. A budou se šířit. Tak pojdte, pospěšte si!“

Prodírali jsme se podrostem, klopýtali a podkluzovali na suti, až jsme se konečně dostali k jezeru, do něhož jsme předtím vypadli z tunelu.

Na hladině ležel vyvrácený strom. Zřejmě spadl při prvních otřesech. Byl obrácený ke vzdálenějšímu břehu a plul jako kánoe.

Zatímco jsme ho pozorovali, znovu jsme ucítili, že se země chvěje.

„A je to tady! Musíte vyrazit. Okamžitě!“ křičel Jeras. „Tunel je vaše jediná možnost. Kdyby byl odříznutý...“ Větu nedokončil. Ani nemusel.

„Ale... co vy?“ bála jsem se. „Co až zemětřesení začne? Co budete dělat?“

„O mě se neboj. Já přežiju. Nezapomeň, že je tu Teřina kletba. Nemůžu zemřít!“ Usmál se na Aarona. „A poprvé za mnoho a mnoho let mám i důvod, abych žil. Mám rodinu!“

Aaron se k němu otočil. „Nechci vás opustit,“ prohlásil.

Stařec ho zlehka pohládl po tváři. „Já vím, chlapče. Taky tě nechci nechat odejít. Ale nedá se nic dělat, musíš jít! Na vás dvou a vaší kamarádce Shoně závisí příliš mnoho lidí. Na vás třech je, abyste pomohli dát věci do pořádku.“

„Já bych chtěl pomoci *vám*,“ tvrdil Aaron.

Jeras se pousmál. „Mě už nelze napravit,“ řekl. „Nasměřuj svoji snahu na okolní svět.“

Aaron se mu vrhl do náruče. „Nezapomeneme na vás,“ zachraptěl.

Stařec ho objal vyhublými pažemi. „Já taky nezapomenu. Díky tomu, že jsem se setkal s tebou, budou moje dny šťastnější,“ řekl. „Jsem rád, že jsem vás oba poznal.“

Sevřel mě do kostnaté náruče a tisknul mě k sobě. Byla to jen kratičká chvíle, ale pocítila jsem, že chvění pod nohama ustalo.

„Slábne to,“ řekl stařík. „Jen malé otřesy. Varování předem. Budou přibývat, než to začne doopravdy. Každopádně se to blíží, může to vypuknout každou chvíli.“

Ustoupil stranou a mávl rukou dopředu. „Teď už běžte,“ vyzval nás. „A neohlížejte se. Co máte dělat, víte. V duchu vás budu provázet a celičkým svým starým rozlámaným bytím budu vysílat přání, ať vše zvládnete.“

„Děkujeme!“ zvolala jsem. „Za všechno!“ A pak jsme udělali, co nám radil. Vklouzli jsme bez ohlížení pod hladinu.

Voda mě obklopila a já kopala nohama tak dlouho, až jsem je přestala cítit. Zastavila jsem se uprostřed jezera a čekala, až mi úplně zmizí.

No tak, no tak!

Netrpělivě jsem čekala na proměnu v mořskou panu.

Konečně se dostavil známý pocit, místo nohou se mi utvořil rybí ocas, já se protáhla a zakmitala jím.

Chtěla jsem vědět, jak je na tom Aaron. Zkoumavě jsem se zadívala skrz vodu. Byla kalná, ze dna probublávaly usazeniny. Nepochybně je rozvířily otřesy země.

Aaronova přeměna už taky proběhla. Švihem rybího ocasu jsme začali plavat ke vzdálené straně jezera. V kalné vodní tmě jsme ohmatávali skalní stěnu a snažili se najít otvor do tunelu.

„Tady to je!“ zvolala jsem. Aaron připlaval ke mně a společně jsme se jako pídálky posouvali blíž ke vchodu. Ale byl tu problém.

Ten strom, který plul po hladině, se dostal až sem a jedna jeho větev se zaklínila v otvoru. Úplně ho překryla.

Žádný vstup do tunelu už neexistoval.

